

PREGÓ FESTES VALDELTORMO

Benvolguts veïns i veïnes de Valdeltormo (de la Vall, per a mi sempre a sigut "La Vall"). En primer lloc vull agrair l'amable presentació que ha fet el Sr. Alcalde del meu curriculum i trajectòria professional. Per mi i la meva família és un honor fer el pregó de les Festes Patronals d'aquest any i vull agrair al Sr. Alcalde i a tota la municipalitat la gentilesa d'haver-me escollit per aquests acte tan entranyable d'inici de les festes.

Després de donar-li moltes voltes sobre com enfocar aquest pregó vaig decidir que la millor manera seria preguntant-me a mi mateix, que ha significat el poble i les meves arrels amb aquesta terra, en el transcurs de la meva vida?.

Com tots sabeu els meus cognoms són Fontcuberta Boj. El primer cognom Fontcuberta no és freqüent en aquest poble, com molts sabeu, sinó que prové de Calaceite el poble del costat. El segon Boj està molt arrelat a aquest poble, igual que els de Timoneda i Serres, i que eren els cognoms dels meus avis per part materna.

Vaig néixer en una casa molt petita de la plaça del poble i de menut, fins als 5-6 anys , vaig viure al poble amb la meva família.

D'aquesta època recordo l'escola on tots anàvem junts (grans i petits) i del professor Don Miguel, que hem va ensenyar a lligar les primeres lletres i a escriure les primera llavor que em va fer interessar-me per la cultura, la literatura i, posteriorment, per la ciència.

D'aquells temps, molt difícils per a tots, també recordo que amb el amics anàvem a buscar ferro, metralla, draps i papers pels volts del poble per canviar-los per taronges o mandarines als camions que paraven a la carretera. El gust d'aquelles taronges sanguines que ens menjàvem, asseguts al sol d'un pedrís de la carretera, no l'he oblidat

mai i, sempre que les trobo a alguna botiga, em recorden la meva infantesa aquí al poble.

Com he dit fa una estona aquells temps eren molt difícils, moltes famílies del poble no podien viure de la seva terra i de la que treballaven per altres i van tenir que marxar a Barcelona, com moltes d'altres que ho van fer a Tarragona, Reus i altres parts de Catalunya per buscar una vida millor pels seus fills.

Una vegada instal·lats a Barcelona tota la meva família es va posar a treballar, excepte jo que era el més petit i vaig poder fer els primers estudis primaris.

D'aquella època recordo amb enyorança la tranquil·litat dels carrers del poble, les seves postes de sol per la part de la muntanya del "Calvari", les aigües del riu Matarranya, els vols i crits de les orenetes a la plaça del poble. Tota aquesta enyorança xocava amb el soroll dels tramvies, cotxes i motos de la ciutat de Barcelona.

A poc a poc em vaig anar adaptant a aquest trànsit tan intens de la ciutat i vaig començar a treballar, 2 mesos abans de que tingués 14 anys i per influències d'un familiar, de "*botones*" en un banc de Barcelona. Aquest treball em va permetre estudiar el batxillerat nocturn, el primer que es va fer a la ciutat de Barcelona. M'agradava estudiar i sempre vaig buscar feines que em permetessin fer-ho.

Aquests anys d'estudis intensos no hem van permetre venir moltes vegades al poble, per falta de temps i per estar ocupat en altres aspectes formatius de la meva persona, però la meva ment i les xerrades amb la meva àvia i la meva mare em portaven a reviure moments de la meva infantesa al poble.

Recordo quan menjàvem de bon matí, al balcó de casa, el meu germà Àngel i jo sopes de pa i llet de cabra que havia munyit la meva àvia i jo sempre protestava perquè creia que l'Àngel tenia el plat més gran.

Jo era molt golafre. Mentre estàvem menjant les sopes normalment passava per sota el mestre Don Miguel i sempre ens deia "venga, daros prisa tragones, que vais a llegar tarde a la escuela".

Bé, després d'acabar els estudis d'ajudant tècnic sanitari i el Batxillerat Superior vaig entrar a la Facultat de Medicina de l'Hospital Clínic de Barcelona i vaig continuar treballant a diferents llocs fins acabar el estudis de medicina. Vaig treballar a diferents hospitals de Barcelona i, finalment, vaig fer l'especialitat d'Hematologia a l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau. En aquest hospital continuo treballant i aquí he fet tota la meva carrera professional i científica.

No se si serveix d'alguna cosa aquest resum de la meva trajectòria professional pel jovent actual. En aquests moments de crisi tan intensa, sobretot pel jovent, els esquemes de funcionament en els àmbits laborals i d'estudis del meu temps no serveixen per la joventut actual.

La crisi, no solament financera, sinó també de valors humans fa que el jovent es desanimi, no trobi sentit al fet d'estudiar, no pot accedir a la vivenda en les grans ciutats i no veu la possibilitat de crear una família.

Davant d'aquesta situació tan incerta pel jovent, tan de les ciutats com el de les zones rurals com és el cas del nostre poble, crec que els valors de la tolerància, el respecte als demés, independentment del seu color de pell i de situació social, els esforços a aconseguir el que es proposen i la constància en el treball diari son fites universals que em van servir en la meva formació i que son vàlides actualment per tothom. Sobretot pel jovent actualment desanimat.

Però un pregó de les Festes Patronals no ha de tenir solament vocació moralitzadora, a de convidar a que la gent, momentàniament, aparqui els seus problemes i es diverteixi.

El programa de les Festes Patronals del nostre poble d'aquest any és molt engrescador. Hi ha ball, jocs pels nens, exhibició de bestiar transhumant, missa en honor a la Verge de l'Assumpció i extraordinaris menjars i berenars amb els productes típics de la nostra terra.

Així doncs, os desitjo a tots unes molt bones festes patronals perquè os divertiu, mengeu i beveu amb moderació.

Felices festes per tothom i visca VALDELTORMO